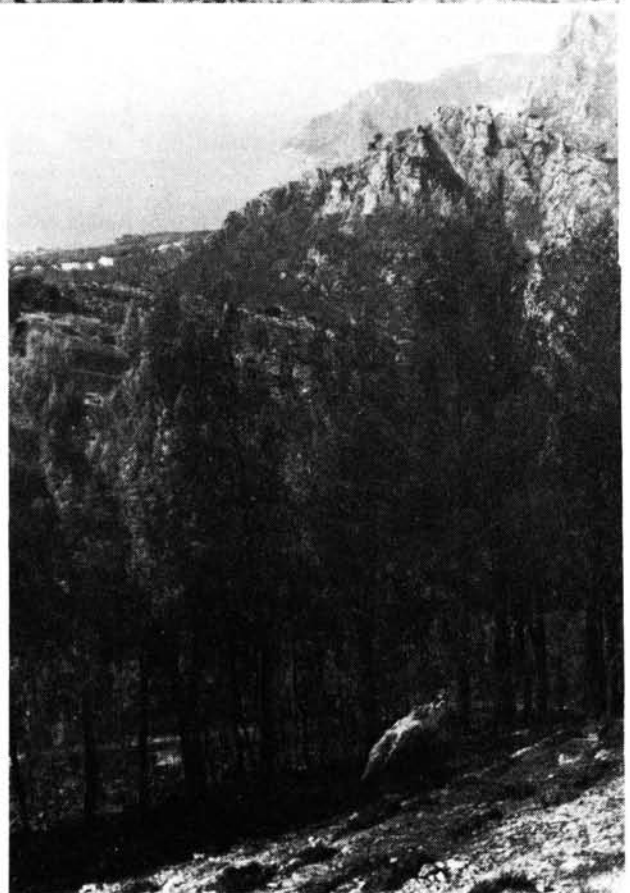

La focatèria de dia 13 a Betlem va ser greu. Esborronadora. Hi hagué un perill que mai no l'haviem conegut en els nombrosos incendis forestals que han mig destruït les nostres garrigues. Si la única seqüela fos un paisatge socarrat, seria menys intolerable aquesta indiferència general davant el foc que ara torna a sovintejar; però no és així i els efectes que ara podem veure passejant per Betlem no són menys greus que els ocasionats a la natura: les flames són l'inici d'un procés de desertització, d'un camí moltes vegades sense retorn, les conseqüències del qual només se fan visibles quan ja no tenen remei. I no és que no poguem preveure aquestes repercussions tan nefastes. Aposta cal demanar-se si el sistema de lluita contra la destrucció per foc és encertat o si cal revisar-lo. ¿Què és més prudent i assenyat: intentar que no sigui tan fàcil de fer prendre un bosc i tan difícil apagar-lo, o combatre l'incendi amb mitjans tant irritantment ineficaços com els que habitualment es posen en joc i que dia 13 no evitaren que els residents de Betlem s'amarrassin de por? I és que sentim dir que si les garrigues fossin netes no hi hauria foc i que, en cas d'haver-n'hi, seria molt més fàcil i ràpid d'apagar. Tal volta, es diu, seria més efectiu que en lloc d'invertir els diners en els avions que fan poc i costen molt, fossin destinats els mateixos crèdits o altres a pagar jornals per a la neteja de les garrigues i boscos. Fa feredat pensar que és possible que quan es trobin les solucions o s'emprenguin les decisions vàlides, aleshores o bé no hi hagi cap pinar a preservar, o bé allo que molts temien dia 13 horabaixa a Betlem sigui una catàstrofe engastada en la nostra història.

- * GENT DE PER LA VILA
- * PETITA HISTORIA DEL MUSEU REGIONAL D'ARTA
- * COMENTARIO SOBRE LA LEY DE CAZA
- * INCENDIO EN BETLEM
- * DEPORTES, COLABORACIONES, CARTAS AL DIRECTOR, ESQUITS, ETC.

BELLPUIG

ARTA

AGOSTO 1978
N.º 28 - III EPOCA

SI, A LES ESCOLES PÚBLIQUES PETITES

"En aquests moments, i en aquests darrers anys, Mallorca s'ha convertit amb una illa on la meitat dels seus habitants viuen a una gran ciutat, Palma, orbe que es va engrandint massa i desproporcionant en relació amb el reste del terreny illenc.

En aquests moments i en aquests darrers anys, la part forana de Mallorca, els pobles i barriades, s'han vist morir o es van morint amb la fuita dia a dia de llurs persones.

L'economia balear i l'economia espanyola és una economia de gran empresa que demana unes concentracions humanes per a explotar una ma d'obra assalariada, abans pagesa i artesana que no ha tingut quasi cap protecció al camp o poblet.

La política balear i la política espanyola és una política centralitzadora que ha fomentat, a través dels seus estaments, aquesta concentració.

Així, ahir ens trobàvem que el mallorquí fugí a Ciutat: o bé encaptivat pel seu luxe formal; o bé, més greument, necessitat d'un pa per a omplir-se la boca. Avui, quan el mallorquí comença estar tip d'aquesta macrofàlia urbana deshumanitzadora, torna al poble, al manco per a dormir-hi o com a refugi, però segueix encara fermat a una font econòmica: la de la Ciutat, que al mateix temps es la capsalera dels serveis buròcrates, culturals i administratius que no tenen les petites poblacions.

Dins aquest ordre de coses, els periòdics de la part forana no poden quedar-se ulls clucs davant una campanya que ja fa dos mesos porten dos professionals de l'ensenyament: campanya que demana la reapertura o permanència en els pobles petits i barriades de les escoles petites d'E.G.B. com a uns dels serveis bàsics que tota comunitat, per petita que sigui, vol i necessita per a la seva supervivència.

La nostra premsa comarcal dur a terme solidaritzar-se i empènyer aquesta acció que denuncia la tancada de moltes escoles de Mallorca, només pel fet de no ser rendables a uns organigrames educatius que concentren les escoles a altres poblacions veinades més grans i amb més possibilitats de complir la funció de fabricar homes per a demar més ràpida, uniforme i abundantment.

Les raons socials, psicològiques i educatives són concloents: necessitat d'unes fonts culturals pròpies a cada població; necessitat de que l'infant visque arrelat al seu medi i no a un extern; necessitat que el nin no perdi el contacte familiar, i necessitat que s'eduqui d'una manera personalitzadora afavorida pels petits col·legis i no per les grans masses d'alumnat que suporta una militaritzada o disciplinada gran escola.

Manterrir o tornar obrir la etapa d'E.G.B. en els pobles petits i barriades és la meta que també nosaltres defensam des d'aquestes ratlles; i al mateix temps feim crida i propugnam, dins tots els aspectes de la vida, fer tornar reviuere econòmica i socialment els nos-

Aquest editorial ha estat elaborat conjuntament pel grup que forma la "Trobada de Premsa Forana" i serà publicat alhora per les publicacions: "Felanitx", "Sóller", "Manacor", "Perlas y Cuevas", "Bellpuig", "Vora Mar", "Flor de Card" i "Dijous".

A la darrera Trobada de Premsa Forana es prengué consciència de la necessitat d'informar i ajudar a mentalitzar la gent dels nostres pobles sobre un tema tan important i actual com és el de l'autonomia. Fruit d'aquesta convicció és el següent qüestionari, que respongué molt amablement un dels economistes més clarividents de les nostres illes:

L'AUTONOMIA VISTA PER MIQUEL ALEÑAR FUSTER

—Segons el seu punt de vista, ¿en què consisteix una autèntica autonomia, i quins nivells i àmbits ha d'abastar?

—L'autonomia consisteix en una descentralització de l'Estat a favor d'una regió o nacionalitat, emparada i garantida per la Constitució, exercida per òrgans propis de l'entitat autònoma, comprensiva d'atribucions entre les quals se n'han de comptar d'exclusives.

—Una autonomia així entesa, ¿és factible i convenient per a les nostres illes? ¿Per quines raons?

—Naturalment. Per tres tipus de raons:

1) PER RAONS DE BENESTAS (són les més importants). L'autonomia permet una millor satisfacció de les demandes col·lectives de bens i de serveis públics, perquè fa possible adaptar millar la seva oferta a les demandes concretes de cada regió o nacionalitat. A més, l'autonomia ha de permetre en el nostre cas assumir despeses públiques per afrontar el problema del deterior que ha patit la nacionalitat balear al llarg de més de dos-cents anys de centralisme i quaranta anys de totalitarisme. Aquest objectiu, que és desitjable per sí mateix, no és plantejable al marge de l'autonomia.

2) PER RAONS D'EFICIENCIA. L'autonomia, segons la literatura més moderna i millor contrastada empíricament, es el sistema que permet assolir objectius polítics amb menor cost en alguns casos (molts) ben concrets.

3) PER RAONS POLITIQUES. L'autonomia es desitjable també perquè es el millor mitjà per a estimular i fomentar la participació pública en la gestió dels afers col·lectius. Està ben demostrat que el grau d'aquesta participació està en relació inversa a la distància existent entre els centres de producció i els de consum dels bens i serveis col·lectius.

tres pobles, cosa que l'Administració i el mallorquí afavoriran no lluitant a favor d'autopistes que ens aproximïn a un Son Dureta de Ciutat, sino fent uns hospitals forans; o no lluitant per a uns exclusius serveis de formació professional o Ciutat, sino per uns comarcals... I sempre, sempre, un màxim de serveis bàsics (E.G.B., metge...) a cada població per a petita que aquesta sigui.

—¿Creu que el nostre poble està preparat per entendre i dur endavant una autonomia com cal, amb totes les seves conseqüències?

—L'acceptació sense reserves de l'autonomia presentarà alguns problemes a les Illes. Molta gent tem, ara per ara, a l'autonomia. En alguns casos, per por a la pròpia llibertat. En altres ocasions, per comoditat. Però sobre tot, per mor del lastre de més de dues centúries de desprestigi, sistemàtic i opressiu, de tota idea de descentralització.

Malgrat tot, el nostre poble pot entendre i arribarà a acceptar de bon grat l'autonomia, perquè és un poble exigent, ambiciós, senzill i llest. A més, l'esplet de professionals de gran talla que han donat les Illes durant els darrers lustres, evidència que es compta amb recursos humans suficients per dur a termini un govern autònom adequat i brillant.

—¿Quins sectors en sortiran més beneficiats, a curt i a llarg plaç?

—L'autonomia per sí mateixa no beneficiarà més a uns que als altres. L'autonomia beneficiarà a tothom, perquè engrandeix els marges col·lectius de llibertats i aprofundeix l'abast de la democràcia. Serà després el govern concret d'aquesta autonomia qui podrà establir diferències entre beneficiaris. Però el que cap govern autònom no podrà mai evitar és el millorar notòriament el grau de receptivitat, d'atenció i de resposta que puguin obtenir totes les demandes i exigències populars.

—¿Quina és la seva opinió sobre el recent decret de pre-autonomia i la constitució del Consell General Interinsular?

—Són el primer pas del camí cap a l'autonomia. Com tot inici, es presenta carregat d'incògnites i d'esperances. Caldrà que el poble de les Illes sigui prou exigent, prou ambiciós i prou ferm per a no deixar-se enganar. Qui ho vulgui fer en sortirà ben escaldat.

INCENDIO EN BETLEM

Sin lugar a dudas, el hecho más destacado durante lo que va de Agosto lo ha constituido el incendio que se registró en Betlem y alrededores. Se inició el fuego el mediodía del domingo día 13 y no se consiguió su extinción hasta el miércoles día diez y seis.

Según estimaciones oficiales la extensión afectada supera las setecientas hectáreas de monte bajo y pinar y comprende la zona que se extiende desde el Cabo Ferrut (Es Caló) hasta el Puig d'En Xoroi en todas las laderas oeste de los montes, o parte recayente a la bahía de Alcudia, habiendo llegado el fuego a través del Pas d'Es Grau hasta la cima del monte en que discurre la carretera de Artá a la Ermita.

La extinción se llevó a cabo gracias especialmente, a los esfuerzos de la Policía y Brigada Municipal, con la ayuda de la moto-bomba con base en Artá y fuerzas de la Guardia Civil. También prestaron su valiosa ayuda los Bomberos de Manacor e Inca, así como un grupo de jóvenes de Artá y veraneantes de la Colonia de Sant Pere. Tanto el Alcalde Sr. Massanet como el Concejal de la Colonia Sr. Genovard en todo momento estuvieron presentes en el lugar del incendio, prestando su ayuda en la extinción.

Según todas las opiniones no ofrece duda la intencionalidad del incendio.

En cuanto a los chalets de la Urbanización, no se vieron afectados (excepto uno o dos de ellos), pero sí los servicios de electricidad y teléfono que permanecieron cortados a causa de haberse quemado los postes del tendido.

Les ofrecemos un breve reportaje gráfico de Biel Palou, en el que se nos muestran algunos aspectos de las zonas más afectadas.

FIESTAS DE SANT SALVADOR

Quizás con mayor animación que en años anteriores se han desarrollado las fiestas patronales de Sant Salvador. Lo cierto es que en la presente edición, la participación del pueblo ha sido más activa, habiéndose conseguido con ello una mayor popularidad, gracias al carácter apropiado de sus actos. Es éste, opinamos, un buen camino el emprendido por los organizadores (Ayuntamiento y Club Levant, especialmente) que debe continuarse y superarse en ediciones futuras a fin de conseguir unas fiestas que en verdad sean del pueblo.

Como dato anecdótico queremos dejar constancia que en los balcones del

Ayuntamiento y a lo largo de estos días de fiesta mayor, ha brillado por su ausencia la bandera insular o regional, lamentable.

DESPEDIDA DEL PARROCO

En la misa solemne concelebrada en la fiesta del día 6, el hasta entonces ecónomo D. Juan Riera Servera, se despidió con emocionadas palabras de todos los feligreses y de Artá en general.

NOMBRAMIENTO DE ECONOMO Y VICARIO

De manera oficial han sido nombrados Ecónomo y Vicario de Artá, D. Rafael Umbert Sureda y D. Bartomeu Catalá Barceló, respectivamente.

NACIMIENTOS

- Día 21 de julio. María del Consuelo Escanellas Serrano, de Juan y María Isabel. C. de Sa Sorteta, 29-1.º
- Día 25. Rafael Melis Tous, de Bartolomé y María. C. del Convent, 7.
- Día 25. Susana Tous Pascual, de Pedro y María Purificación. C. de la Verge Maria, 33.
- Día 29. María Isabel Mora Camarena, de Jaime y Consuelo. C. de Na Batlessa, 300.
- Día 3 de agosto. Pablo Piris Esteva, de Pablo y Antonia. C. de Pep Not, 41.
- Día 3. Juan Antonio Amer Ginard, de Juan y María. C. del Pou d'Avall, 23.
- Día 5. Jaime Cabrer Silva, de Jaime y Dolores. C. de M. Blanes, 29-1.º.

MATRIMONIOS

- Día 29 de julio. Antonio Juliá Huguet con Francisca Genovard Fontanet.
- Día 29 Luis Cladera Massanet con María Antonia Tous Esteva.

DEFUNCIONES

- Día 17 de julio. Pedro Esteva Riera, a) Moleta, casado, de 75 años. C. de Ramón Llull, 6.
- Día 20. Manuel Galán Rocha, Viudo, de 76 años. C. del Grac, 6.
- Día 25. Catalina Suñer Garau, d'Es Pont, soltera, de 52 años. C. de l'Abeurador, 28.
- Día 25. María Martorell Martorell, d'Es Mustí Vei, casada, de 72 años, C. de Margalida Esplugues, 14.
- Día 28. Ramón Servera Lago, a) Rumbante, casado, de 69 años. C. del General Aranda, 95.

EXCAVACIONES Y DESMONTES

Miguel y Mateo Morey

Calle Vilanova, 27
Teléfono 56 20 85
ARTA

Petita història del Museu Regional d'Artà

ETAPA POSTFUNDACIONAL

L'etapa que ens proposam estudiar inclou el temps que va des de la fundació del Museu fins a la superació de les primeres dificultats de creixença concomitants a qualsevol obra bona.

Des del primers moments els fundadors del Museu no conegueren obstacles ni es concediren repòs. Així el fons del Museu iniciat amb els materials del poblat talaiòtic de Son Marí fou augmentat fins a constituir un dels museus més importants, especialment en la secció d'Arqueologia i d'Història Natural, aconseguint el Museu un caràcter científic, no de simple col·leccionador.

L'any de la fundació se duen gastades tres mil pessetes en despeses d'instal·lació i organització. Totd'una ja posà damunt taula la possibilitat de comprar el poblat talaiòtic de Ses Païses i se creà una Comissió d'Investigacions, en la qual es distingí D. Lluís Amorós.

El Museu quedà ampliat notablement, en la secció arqueològica, amb molts i valuosos objectes regalats pel mateix D. Lluís Amorós qui, l'any 1929, es nomenat Conservador de l'esmentada secció, per renúncia de D. Jaume Sanxo.

També aquest any 1929, per absentar-se de la vila i establir-se a Ciutat D. Andreu Ferrer, Conservador de la secció d'Etnologia, es elegit pel dit càrrec D. Joan Alzamora.

El Museu que des de la seva fundació no s'havia aturat de preocupar-se per la redempció del Talaiot de Ses Païses, aconseguí una Real Ordre, datada a 19 de setembre de 1929, per la seva adquisició, com a propietat de l'Estat, encarregant la seva conservació i custòdia al Museu artanenc. Aquesta Real Ordre no es pogué dur-se a terme en aquelles saons. Ara, el Museu té la satisfacció de veure ja salvat i esser propietat del Patrimoni Artístic

Nacional, l'anomenat Poblat de Ses Païses.

Aquest mateix any, 1929, entren a formar part en la secció arqueològica nombrosos objectes procedents de les excavacions fetes per la Comissió d'Investigacions Arqueològiques al poblat megalític de Son Jaumell, en les navetes dels Pujols, talaiots de Son Catiu i del Rafal Cogolles (Manacor), coves de Son Bauçà (Establiments) i del Morro (Manacor) i a l'habitació megalítica de Son Marí (Santa Margalida).

Precisament el Museu Regional d'Artà i el de Bellver, conjuntament, foren els continuadors de les excavacions de l'Institut d'Estudis Catalans que patrocinà les primeres excavacions fetes per Colomines Roca. Serà a partir de l'any 1940 que els Museus d'Artà i Bellver deixaran de treballar en excavacions. Però el Museu Regional d'Artà les reprendrà, l'any 1945.

El nostre museu no va estar tancat damunt ell mateix, sinó que va estar obert a qualsevol batec cultural del poble.

Així, l'any 1940, amb motiu de celebrar-se el VII Centenari de la fundació de la Parròquia suggerí la idea d'organitzar una tongada de conferències per a donar a coneixer al poble la història de la parròquia d'Artà en els seus distintes aspectes, costums i tradicions, essent nomenada una Comissió composta pel metge D. Jaume Solivelles, el carter D. Joan Alzamora i per D. Josep Ramis d'Aireflor i Sureda, el qual, dia 16 d'agost de 1940, quedava elegit President del Museu, per renúncia de D. Miquel Sureda i Blanes.

El novell President D. Josep Ramis d'Aireflor que coneixia, pel cap dels dits, la història artanenca i mallorquina fou investigador il·lustre i sucós autor de "Antigues Possessions d'Artà" "Memorias Medievales de una villa mallorquina" (1952), "Recuerdos históricos referentes al oratorio público de

Son Sureda de Artà y la antigua alquería Binimira" (1952) i altres nombrosos articles sobre la història artanenca, per referir-nos només a Artà, que romanen escrits a la revista de la Societat Arqueològica Lul·liana.

L'any 1941, havent-se fundat per la Caixa Rural un organisme denominat "Instituto Católico de Artà" al qual la Caixa ha encomenat les activitats de caràcter cultural, entre les quals hi ha el Museu, a aquest organisme foren traspassades les atribucions que abans, a l'època fundacional, eren de la Caixa Rural.

Procedent de l'ecònom de Son Carrió D. Jordi Pascual, l'any 1944, el Museu se fa seva una estatueta que representa un guerrer helènic, quedant definitivament al Museu.

L'any següent el Museu acordà fer noves excavacions en el lloc on fou trobada la damunt dita estatueta i també al talaiot de Son Favar, on foren descoberts uns bronzes (estatuetes i altres) i diversos vasos de ceràmica, pasta vidriada i marfil, exemplars tal vegada únics d'Espanya. No cal dir que les excavacions foren fetes a compte del Museu, baix la direcció de D. Lluís Amorós qui ben prest seria nomenat Comissari local d'Excavacions, i amb el corresponent permís del propietari.

No és gens estrany que ben prest sovintejassen il·lustres visites al Museu Regional d'Artà que anava fent-se una gran anomenada per tot arreu.

Així, dia 3 d'octubre de l'any 1945, visita el Museu D. Enric Luño, Rector de la Universitat de Barcelona i Director, a la vegada, de la "Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros" i, dia 18 del mateix mes, feren visita al Museu d'Artà D. Blai Pérez González, Ministre de Governació, que venia de les Coves, i el Governador D. Josep Pardo Suárez. El Ministre elogià el Museu i prometé un donatiu de 10.000 ptes., que el Museu emprà en excavacions.

Dia 4 de maig de 1947, amb motiu de la peregrinació franciscana a Artà, els participants en la peregrinació reteren visita al Museu.

L'any 1947, els "Amigos del Museo", societat fundada per la Junta del Museu perquè fos un instrument eficaç de formació cultural del poble, organitzà una sèrie de conferències.

ELECTRODOMESTICOS RADIO Y TELEVISION

COMERCIAL

SANSALONI

Bicicletas - Velomotores - Motos y Motores Riego
Objeto regalo y Jugueteria

Calle Recta, 2 - Teléfono 56 22 93

ARTA (Mallorca)

CATALINA TH. BONNIN
GRADUADO SOCIAL COLEGIADO

ASESORIA LABORAL
SEGURIDAD SOCIAL
SEGUROS EN GENERAL

C. Quatre Cantons, 5 - Tel. 56 20 22
ARTÀ (Balears)

La Junta del Museu Regional d'Artà no conegué aturall fins que Ses Païsses foren propietat del Patrimoni Artístic Nacional.

Encetà la primera D. Josep Ramis d'Aireflor (al qual substituï en el càrrec de President del Museu Regional D. Josep Quint-Zaforteza) en el local del Centre Social, sobre les característiques d'Artà i que la dividí en tres parts: la primera sobre les característiques geogràfiques i territorials de la regió d'Artà; la segona sobre les particularitats arquitectòniques de la vila i terme i la tercera sobre les peculiaritats històriques i socials en el transcurs dels segles.

El Museu també s'adherí a l'homenatge a Mn. Costa i Llobera que se celebrà a Artà a iniciativa dels "Amigos del Museo".

Però les visites al Museu no mancaren, ans al contrari augmentaren en nombre i en qualitat.

Així, dia 4 de juny de 1949, els participants en el Curs d'Arqueologia, organitzat pel "Consejo Superior de Investigaciones Científicas".

Amb motiu de la Visita Pastoral, dia 30 d'abril de 1950, visità el Museu el Bisbe D. Joan Hervás.

Dins aquest mateix any, el visitaren els assistents al "IV Curso de Arqueología y Prehistoria en Baleares", amb el Director del Curs Sr. Martín Almagro qui donà una conferència sobre "Estudio de las estatuillas de bronce del Museo de Artà".

Encara podem registrar altres distingides visites al Museu per part de notables científics que tengueren lloc durant l'any 1951: la del Director General de "Bellas

Artes" Dr. Martín Almagro, acompanyat per D. Joan Pons i Marquès de l'Arqueològica Lul·liana. D. Martín Almagro deixà estampades en el llibre de visites les següents paraules: "El Museo Arqueológico, que contiene piezas tan importantes, es el mejor testimonio de la cultura de la villa de Artà". La del Comissari d'Excavacions de Barcelona que anotà: "Conservaré siempre el mejor recuerdo de mi visita al Museo de Artà, verdadero orgullo de los que lo fundaron". La del Comissari General d'Excavacions Arqueològiques, Sr. Martínez Santa Olalla, acompanyat per el Comissari Provincial Sr. Ensenyat que no planygueren elogis al Museu.

Dins aquest mateix any, 1951, se remogué, altra volta, l'assumpte d'adquirir el Talaiot de Ses Païsses, que no sortiria efecte fins més envant. Dia 19 de gener de l'any 1954, la Junta del Museu acordà amb gran satisfacció comunicar al Sr. Martín Almagro, Comissari General d'Excavacions, una felicitació per l'adquisició, a favor del Patrimoni Artístic Nacional, de l'històric talaiot, aspiració antiga de la Junta del Museu, per esser el Poblal talaiòtic d'Es Velar de Ses Païsses un dels més importants recintes de construccions megalítiques de la comarca artanenca.

Com a cloenda d'aquest estudi i per aportar alguna notícia d'aquest talaiot artanenc, podem dir que els nostres avantpassats de qualque manera manifestaren la

MORI EL
P. RAFEL NADAL T.O.R.

Dia 30 de juliol proppassat, a Madrid, on s'havia traslladat per ajudar a una parròquia, reemplaçant uns pares qui estaven de vacances, als 70 anys d'edat, morí el P. Rafel Nadal Cantó, nadiu d'Artà.

Artanenc cent per cent, fou subscriptor de "Bellpuig" des de la primera edició d'aquest periòdic, l'any 1960.

La seva vida ministerial la podem sintetitzar de la manera següent:

Essent Superior de Cura, es dedicà a la predicació pels pobles de Mallorca. Després passà a Artà, on fou professor del Col·legi de Sant Bonaventura.

Fundador a Valdepeñas i a Barcelona, essent rector de la Parròquia de Sant Joan de Malta.

Posteriorment anà destinat a Nord-Amèrica, exercint el seu ministeri a New York i a distintes ciutats de Texas.

Feia alguns anys que residia a Sant Francesc de Ciutat, com a jubilat.

El vegem al cel.

seva admiració per aquest monument megalític, quan al delimitar una peça de terra fronterera al dit talaiot que se venia, l'any 1345, subratllaren que confrontava amb l'honor o *bosc anomenat antigor o es vilar*. (Velar, antigament Vilar, i Antigor són topònims que designen llocs on hi ha o havia construccions megalítiques prehistòriques).

A. GILI I FERRER

Cristalería Isleña

GRAL. GODED, 4
TELEFONO 55 06 33
MANACOR

ESPEJOS, VIDRIOS Y CRISTALES
ACRISTALAMIENTOS EN GENERAL

Instalaciones Eléctricas

Instalaciones Sanitarias

Eléctrica ARTA - LUX

Venta de Electrodomésticos en general

Avenida Costa y Llobera, 34
Teléfono 562306

ARTÀ (Mallorca)

GENT DE PER LA VILA

MIQUEL MOREY LLITERES.

"S'HIDRORADIESISTA."

No voldriem que amb l'entrevistat d'avui, els qui no ho saben tot, els qui ho manyuclen tot i de tot estan de volta, fesen un somriure de suficiència per tal de xafar-nos la feina.

Perquè cercadors d'aigua n'hi ha molts. Qui més qui manco sap agafar un verduc fer-li prendre sa posició circular i camina caminaràs veure que el verduquet s'abaixa senyalant que allà davall, endins de les entranyes de la Terra hi, ha... ¿Què?

De vegades el verduc volta i lo que manco hi ha es aigua.

Aquí ve el que nosaltres volíem assenyalar. El nostre entrevistat no ses limitat a seguir l'herència del seu pare que ja ho era un bon cercador d'aigua. Qui no coneix en Xesc Ciurell?

Doncs en Miquel, el seu fill, que de petit ja tingué ocasió de demostrar la seva sensibilitat en vers dels misteris amagats baig de les capes geològiques, ha procurat profunditzar dins la matèria i esser qualca cosa més que un cercador de vergueta. Ha comprés que calia augmentar els estudis, tenir contacte amb altres gents..., sensibilitzar encara més els seus sentits, i aquest do receptiu ses fet quasi perfecte. No necessita verga, ni pèndula com va quedar demostrat en el darrer Congrés de radiestesistes celebrat a Barcelona. Li basta estendre el braç i la ma plana s'abaixa quan des de la vena caudal o de la capa freàtica li arriba la senyal percebuda per tot un sistema nerviós entrenat a rebre el misatge tan clarament com si fos llançat en morse.

I no li vingueu amb històries de que sa verga tanca un circuit apropant la corrent positiva a la negativa que l'home te en els seus costats.

L'home té capacitat per a rebre molt més cridades de la Naturalesa que el que ell mateix es creu. Encara després de milions d'anys havent desperdiciat quan d'intuïtiu li posà la Creació, si es capaç de concentrar el seu esperit entrenat por percebre els fluïts magnètics, les ondes nocives..., tot un entremeliat vertader que ens rodeja. Hem mort l'instint i fins i tot anam en camí de inutilitzar els músculs, pero hi ha essers que de cada dia fan el que poren per tal de tornar-li al home allò que la civilització li ha robat.

I els científics comprenen que cal aprende moltes coses que encara no estan en els llibres. I en tot cas no s'en riuen dels homes com en Miquel Morey.

Ans el contrari, les escolten, investiguen i procuren omplir amb els seus exemples els buits que deixen els professors universitaris i els llibres de ciència.

De la ciència oficial, freda i buida com un avenc de llivanya.

En tot cas el qui trata de riurer-sen serà segurament el qui no dubte mai, el que no creu en res, el que ho sap tot, el que està ben segur de que les coses només poden esser com ells les veuen.

Un pobre home en una paraula.

—¿D'on venen ses aigües Miquel?

—Ja sé per on vas. I estic content que me fasis sa pregunta. No en ve gens d'aigua de sa Cordillera Penibètica. Això son llegendes o cuentos xinos. Fins ara nigú ha pogut demostrar que ens entri aigua de sa Península.

—¿D'on es idò sa que treven d'es pous?

—Ses aigües suterràneas de Mallorca procedeixen de ses plujes caigudes des de temps molt remots fins els nostres dies, a ses cordilleres i en es pla. I per sa presiò i per la llei de sa gravetat s'obriren pas pels camins de sa Terra fortmanse d'aquesta sencilla manera ses aigües que encara existeixen.

—Idó jo havia sentit a dir que fins i tot de Suïssa ens arribava aigua.

—Déu vulga que no haguem de passar deu anys de sequedat perque lla-

vores veuriem qui té raó. Ses aigües superficials s'esgoterien i moltes de profundes desapareixerien i heuriem de profunditzar a la cerca de mantos si-guers procedents de noves capes freàtiques.

—Pereix que n'estàs segur...?

—Sa veritat només es una. Des que se va formar es Planeta, millor dit, s'Illa que es més jove, està ploquen i omplint tots els buits, ses encletxes, els dipòsits. Naturalment s'originen unes corrents i unes reserves grandioses. Gracis en això es pot permetre que ara es tregui més aigua que sa que realment plou.

—Aquesta habilitat teva com es pot considerar...?

—Art i ciència. Això va quedar ben clar en el Primer Congrés de Radiestesistes de Barcelona que es va celebrar els dies vint i quatra i cinc de Juny.

No fa falta varilla. Basta estendre el braç.

Era es dia des Sant del Rei i se li adreà una parte de felicitació oferint-li els nostres serveis i demenant-li sa col·laboració del Govern per declarar sa Radiestesia art i ciència.

—M'has dit que començares de petit?

—Onze anys tenia quan monpare me va posar sa vergueta dins ses mans. "Veam si seràs sensible tu." "Meam camina... I sa vergueta sa doblà." iUep...! i tú m'heuràs de fer d'ajudant" I així va esser.

—Després...?

—Quan vaig anar a fer el servei hem caigüé el primer llibre a ses mans. D'un tal Rixart Xevalier. I des de llavors no he deixat d'interessar-me i d'estudiar.

—Fins i tot deixares sa vergueta.

—No es per alabar-me... però me sobra sensibilitat. Per altra banda tant sa varilla com sa pèndula me lesionaven ses mans. Ara ma basta extendre es braç. I per altra part així es lluita millor contra ses ondes nocives que ja perjudicaven a monpare. En Quintin, es metge ja li deia. Si no t'atures de cercar aigua viuràs poc tú.

—Qué es això de ses ondes nocives?.

—Qualca cosa que està baix terra i que no es aigua i que a mi em produïx símptomes d'asfíxia. Pot esser un gas natural... Pot estar segur que per aquest camí dels radiestesistes es descubriren moltes coses que perjudiquen als essers humans i de les que no es saben les causes.

—I diguem... En cas que això sia declarat ciència i volen estudiar-ho els qui no tenen condicions...?

—Serà com si es que vol dedicar-se a sa música sia sord. Si no té sensibilitzat

Muebles BAUZÁ

DAMIAN BAUZA

Exposiciones:
C/ Gral. Franco, 26
Teléfono 55 03 50
C/ 18 de Julio, 13
Teléfono 55 05 23

Fabrica
C/ Bajo Riera, 10 y 12 MANACOR (Mallorca)

**ELECTRODOMESTICOS
OBJETO REGALO**

**SANEAMIENTO
CAI.EFACCION**

COMERCIAL CANTÓ

EXPOSICION Y VENTA:
Calle Méndez Núñez, 38
(Plaza de los Pinos)
Teléfono 56 32 38
CALA RATJADA

ALMACEN Y TALLER:
Calle Costa y Llobera, 25
Teléfono 56 20 58
ARTA

el seu sistema nerviós podrà sebre teoria pero ja te dic, serà un músic sord. T'he de dir no obstant que hi ha molta de gent que si es dedicava a alertar els seus sentits aconseguiria millorar la seva sensibilitat. Hi ha un vuitanta per cent de gent que serviria. Es tracta d'una concentració provocada cap a la part física per haver fet entrar amb acció el psíquic.

—Tornem a ses ondes...

—Ses ondes nocives son una de ses bases que es Congrés va debatre. T'he de dir que un que no està aficat en s'assumpte no té tan fàcil entendre's. I manco en tan poc espai. Ja saps que es gas natural procedeix de sa descomposició de carbons de matèries inorgàniques i que forman vetes i dipòsits, que hom pot confondre amb caudals aigüers. I puc dirte que persones i animals que reben els efectes nocius d'aquestes ondes uns mes sensitius que els altres, sucumbeixen.

—Vol dir poden produir malalties?

—Exacte, es donar pas a tota mena de malalties. Es per exemple obrir sa porta , donar pas... es dir es càncer... passa...

—Això es molt important.

—Te dic que actualment s'està estudiant a fons en sa col·laboració de diverses universitats s'influència de ses radiacions nocives en vers dels organismes vius. A França, a Bèlgica i altres nacions hi ha una vertadera col·laboració entre els radiestesistes i sa medicina.

—Sa gent... ¿creu en sa radiestesia?

—No tot el que caldria. Sa gent es molt mala de fer canviar. Jo voldria

¡Aigua! Un be de Déu que Mallorca guarda dins ses entranyes.

que sa ciència radiestésica avancés una mica més acceleradament. A Barcelona amb aquesta Societat de radiestesistes ses coses es prenen més seriosament. Dins Mallorca, francament sa cosa està molt atrasada. Per esser concret te diré que mompone no creu en jo.

—Què vol dir?

—Diu que es cosa de bruixos. ¡Què te penses! I que en bruixos no hi creu.

—I aquesta gent que segueix en sa varilla cercant... i pics encerta i d'altres falla?

—Gent que no vol canviar que no creu en so progrés. N'hi ha fins i tot que conseguixen fama. Però el cert es que sa varilla baixa i ells certament no saben per el què es. Es clar que a vegades es aigua...

—¿Per què baixa sa varilla?

—Perquè mentalment hem donat ordre en concret que així ho fasi. Es tracte d'una forta concentració i una voluntat psíquica. Quan vaig a cercar aigua, ni sa varilla, ni sa pèndula, ni es braç reaccionaràn a res que no sia aigua. Es el mateix que si te poses un tubet d'aigua com a testimoni, però en aquest cas es testimoni es sa ment.

—¿Estàs content tú dels teus treballs?

—Si. Jo he treballat d'una forma molt reservada. Es tracta de fer feina seriosament sense fer bravates. Si... Estic content.

I en Miquel es queda pensatiu mirant cap al fons de la terra des de on ens ve l'aigua i les ondes nocives que la medicina tracta d'averiguar l'incidència que pot tenir sobre la salut de s'home...

Es verduc sa vincla sense que intervingui sa voluntat.

SERAFI QUISCAFRE

Lois

JEANS & JACKETS

LO MAS AVANZADO
EN LA MODA
DE PRENDAS TEJANAS

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO:

VICENS, S. A

Calle A. Blanes, 42

Teléfono 56 22 19

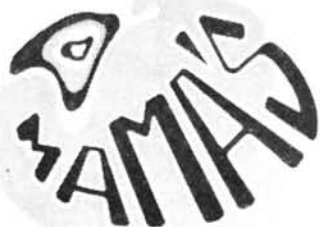
ARTA

TRABAJOS DE FONTANERIA

Lavabos, bidets, waters, platos ducha y bañeras
ROCA y SANGRA,
GRIFERIAS BUADES
y toda clase de grifería.
Tubos hierro y plomo.
Termos eléctricos y butano.

JORGE LLULL RIERA

Rafael Blanes, 53
Teléfono 56 22 77
Artà (Mallorca)

(frente Sindicato)

Comunica a sus clientes y amigos que dispone de un extenso surtido en vestidos de primavera-verano PRE-MAMA y vestidos bautizo, canastillas, cunas y colchas RECJEN NACIDO

Saneamiento y Calefacción - Carpintería Metálica

Tels.: Taller 562056

Particular 562260

SANIMETAL

EXPOSICIÓN
Y
VENTA

TALLER
Y
ALMACÉN

Costa y Llobera, s. n. ARTÀ (Mallorca) C/. Abrevadero, 7

En la muerte del Papa Pablo VI

"Solo un loco, humanamente hablando, podría desear ser Papa", dijo el Cardenal Montini en los días precedentes a su elección, cuando los periódicos, revistas y agencias de prensa, ponían su nombre en primera línea de cábalas y suposiciones sobre el cónclave.

Después de quince años de largo y duro pontificado, se ha visto cuánta razón expresaban aquellas palabras del que precisamente sería elegido Sumo Pontífice de la Iglesia Católica.

Juan Bautista Montini nació en Concesio (Brescia) el 26 de Septiembre de 1897. Su padre Giorgio Montini, fue diputado en el Parlamento durante tres legislaturas, uno de los jefes del Movimiento Social Católico y director durante mucho tiempo del periódico de Brescia "Il Cittadino". Giuditta Alghisi,

fue presidenta diocesana de las Mujeres de Acción Católica. El matrimonio Montini tuvo tres hijos: Francesco, Giovanni, el futuro Papa, y Ludovico.

Educado en tran cristiana familia, Giovanni sintió desde joven la vocación al sacerdocio. Después de cursados los estudios eclesiásticos, fue ordenado sacerdote en la catedral de Brescia el 29 de Mayo de 1920. Su primera experiencia apostólica fue la de asistente espiritual de la Federación Universitaria Católica Italiana.

En 1923 fue enviado como adscrito a la nunciatura apostólica de Varsovia. En 1933 trabaja ya definitivamente en la Secretaría de Estado del Vaticano. Y desde 1939 a 1954 trabajó bajo las órdenes de Pío XII. En 1953 Pío XII quiso crearle cardenal pero Montini renunció y el 3 de Noviembre de 1954 el mismo Pío XII lo nombró Arzobispo de Milán. Fue consagrado en la Basílica de San Pedro el 12 de Diciembre de 1954 por el Cardenal Tisserant, por no poder consagrarlo personalmente Pío XII que se encontraba enfermo de cuidado en aquellas fechas. Pero desde su lecho de enfermo, no faltó su bendición, después de la consagración episcopal de uno de sus más queridos colaboradores.

Después de la muerte de Juan XXIII el Cardenal Montini fue elegido Papa, el 21 de Junio de 1963 tomando el nombre de Pablo VI.

El Papa Pablo VI no ha sido un Papa popular. Nos habíamos acostumbrado a la figura simpática del venerable anciano de Sotto il Monte, Angelo Giuseppe Roncalli, lleno de humor y campechanía, y a Juan XXIII le sucede un Papa intelectual, aparentemente frío en el trato con las personas y algo tímido y dubitativo por temperamento. Pero nada de eso era Pablo VI, sino que, debido a su carácter pensador, antes de tomar grandes decisiones, las iba pensando y madurando mucho, hasta que se decidía a llevarlas a la práctica.

Al Papa Pablo VI le ha tocado la abrumadora tarea de terminar el Concilio que empezó Juan XXIII y sobre todo la de llevar a la realidad los decretos conciliares. Por eso el pontificado de Pablo VI ha sido un pontificado muy discutido y de muchas contradicciones.

Para los más progresistas, el Papa fue acusado de retrógrado y de haber dado un frenazo al impulso que dio Juan XXIII a la Iglesia Universal.

Para los más conservadores, Pablo VI fue tachado de infiel a la tradición de la Iglesia.

Como prueba de la apertura de Pablo VI están los viajes fuera de Italia que marcaron un nuevo signo al pontificado romano. Viajes a Tierra Santa, a Bombay, a Bogotá, a Filipinas e Indonesia, a Uganda, a Estambul, a Ginebra a la Sede de la O.N.U. y a Fátima.

A Pablo VI le ha tocado también la dura tarea de tener que pronunciarse contra ciertos errores doctrinales y disciplinares de la Iglesia: Errores contra la Divinidad de Jesucristo, la Virginitad de María Santísima, la Infallibilidad del Papa. Absoluciones en grupo, errores

SOBRE LA LEY DE CAZA

(1)

Hace algunos años y en esta misma columna de BELLPUIG publicamos tres artículos referentes a la Ley de caza del año 1970. Nos indujo a ello la circunstancia de que dicha ley del 70 había introducido importantes modificaciones en la ley anterior de 16 de mayo de 1902, firmada aún por la Reina Doña María Cristina.

En aquellos tres artículos nuestros, hablamos de quién, cuándo y dónde se puede cazar, de la caza del tordo y de la caza de perdiz con reclamo.

Ha llovido bastante desde entonces... Mas el hecho de haber hoy en Artá una pujante Sociedad de cazadores y Cotos privados, nos ha movido a cumplir la promesa que hicimos en el año 72 de continuar con algunos artículos más sobre el nuevo Derecho de caza.

Y aquí nos tenéis hoy, amable lector, dispuestos a divulgar, simplemente a divulgar, las normas vigentes sobre la caza en los llamados

TERRENOS CERCADOS

Es este otro punto interesante de la ley porque algunos creen, sin duda equivocadamente, que en las fincas que no son cotos todo el mundo puede cazar sin más requisitos que llevar consigo su carné de identidad, la licencia de caza y el seguro obligatorio. Y no es así, amigos míos, ya que si las tierras están cercadas y en las entradas o "portells" hay carteles en los cuales se hace patente la prohibición de entrar, no se puede, en tales fincas, practicar el deporte de la caza.

Y es que, a efectos cinegéticos, hay dos clases de terrenos: los llamados de aprovechamiento común y los que se conocen con el nombre de terrenos de régimen especial. En los primeros puede cazar todo el mundo; en los segundos se necesita permiso del dueño que lo da, en los Cotos privados, el propietario, y en los Cotos sociales el Servicio de Pesca, Caza y Parques Nacionales.

Los terrenos cercados (no constituidos en Coto) son, en principio, de aprovechamiento

común o sea libres y por tanto se puede cazar en ellos. Pero cuidado, avisado cazador, porque nos falta un detalle: que tales terrenos cercados carezcan de señales que indiquen la prohibición de penetrar en ellos. Si no hay señales indicativas en las entradas o "portells", y respetando las cosechas, se puede cazar. Si hay señales prohibitivas, si veis en el "portell" un leterrito que diga "Prohibido entrar, terreno cercado", os aconsejo que no cacéis ya que os exponéis tontamente a las consecuencias, más o menos graves según los casos: si se encuentra al infractor en el hecho material de cazar, se le puede imponer una multa que oscila entre las 3.500 y las 5.000 ptas.; si se halla al cazador solamente dispuesto a cazar, pero sin hacerlo aún, la multa es de 250 a 2.000 ptas. (art. 48 del Reglamento).

Pero ¿qué se entiende por terrenos cercados a efectos cinegéticos? La Ley y el Reglamento son muy claros en este punto. Dicen que son terrenos de esta clase, aquellos que se encuentran rodeados materialmente por muros, cercas, vallas, setos o cualquier obra o dispositivo construido con el fin de impedir o prohibir el acceso de las personas o animales ajenos o el de evitar la salida de los propios. (Art. 19 de la Ley y 21 del Reglamento)

Y completa la idea el art. 9 de dicho Reglamento al admitir que los terrenos cercados, sin señales prohibitivas, se consideran terrenos de aprovechamiento común en los cuales naturalmente todo el mundo puede practicar el deporte de la caza.

De modo que ya lo sabes, buen cazador: en los terrenos cercados sin leterro en las entradas se puede cazar. Y ya lo sabes también, amigo propietario: en tales tierras, si no quieres que cacen, pon carteles, pon leterritos. No te queda otro remedio. Así lo dice la Ley y hay que respetarla. Es la única forma de vivir todos en paz y concordia, sin discusiones, sin enfados, sin reyertas.

Volvemos sobre estos temas en un próximo artículo.

J. SARD

crónica

deportiva

Todo debería estar a punto para el inicio de la liga en la Regional Preferente, pero una vez más y pese a que se ha tenido muchísimo tiempo para poder estudiar y analizar posibles fichajes, se ha vuelto a caer en las mismas vicisitudes de temporadas pasadas y durante estos primeros contactos veraniegos por Manacor, aquí en Artá y en Capdepera se ha paseado el ridículo futbolístico y no porque se hayan perdido partidos que teóricamente eran fáciles y sin complicaciones, sino porque se han venido tomando decisiones que luego a la hora de la verdad se iban al garete.

Según nuestras noticias a Guzmán y a Ramis se les debía dar la baja y pese a ello fueron alineados en los torneos de Artá y de Capdepera, para al final decirles... Adiós.

De acuerdo en que los fichajes tienen que estar soslayados y comprobados en lo posible, pero señores también se debería tener más fuerza de club y al tomar una decisión mantenerla con honor y dignidad y con ello dar más oportunidades a otros chavales y no llamarles en el último torneo. Porque aquí las cosas se hacen a lo extremista, de no jugar más que un sólo local hasta jugar varios y al mismo tiempo, parece que con ello se quiere demostrar que, ¿por qué contar con ellos?... No sirven, el equipo no rinde.

El próximo día 27 de Agosto se prevee la presentación oficial del equi-

po que empezará la liga el 3 de septiembre.

En el momento presente parece ser que se cuenta en seguro para la primera plantilla con: Ferrer y Gost (porteros); A. Ferrer, M. Hernández, M. Ferrer, T. Maria, Eustaquio, Mesquida (defensas); Cabrer, Durán, Albons, Mañez, Carlos (medios); Arqués, Riera, y posiblemente Diego (delanteros), parece ser que Esteva y Artigues también se incorporarán al primer equipo.

También pronto entrarán en liza los aficionados que en principio estarán a las órdenes del mister Arqués, para estar informado continuamente de la marcha de los mismos.

Recordemos los resultados obtenidos en estos tristes torneos veraniegos y que han pasado con más pena que gloria no sólo para nuestros colores, sino para la mayoría de equipos participantes.

MANACOR.

Artá 1 - Serverense 3
Artá 3 - Escolar 2

Clasificados en tercer lugar, detrás del Manacor (por penalties), y el Servera.

ARTA

Artá 4 - Escolar 0
Manacor 3 - Artá 1

Segundos, después Escolar y Serverense.

CAPDEPERA

Escolar 0 - Artá 0
Artá 4 - Porto Cristo 1

Clasificado el Escolar por penalties terceros.

Es de destacar o simplemente lo que no ha destacado ha sido la labor del mister, pues quizás abrumado por los grandes cambios de jugadores que se han venido haciendo no ha presentado ni siquiera una vez al mismo plantel, ni ha supervisado estructura alguna, pues carecemos de todo a 15 días vista, del Andratx, nuestro primer rival en "Ses Pesqueres", y creo que es grave el presentarse improvisadamente frente al equipo revelación de la pasada campaña y que según nuestros informes se ha reforzado concienzudamente. O el mister ha analizado detalladamente a nuestros pupilos "rojos" y luego moverá astutamente la mano como jugador de ajedrez y sabrá dar el valor y la posición que corresponda a cada uno y conseguir un poker de la suerte o simplemente ha venido a cumplir un trámite por amor a don dinero y no importándole el equipo. Espero equivocarme y seré el primero en felicitarle, pues la gran cantidad de socios que mantienen al Artá se merecen un desasosiego justo de cada uno de los integrantes de la plantilla, directivos y entrenador.

EL TENIS

Con gran viento en las pistas de "na Caragol" se celebró las finales del torneo de las fiestas de San Salvador en ambos grupos. El viento reinante dislució las partidas y todo ello simplemente porque el organismo competente que prometió sembrar los lindes de la pista con arbolado especial para impedir que el viento azotase desmesuradamente las canchas y poder practicar más y mejor el tenis.

En el grupo B, A, Rodríguez venció a Jaime Mascaró por 6-3, 3-6 y 6-2.

En el grupo A, Rafael Gili vence a Juan Serra por 6-4 y 6-3.

acercas de la celebración de la Misa, del celibato sacerdotal, leyes acerca del divorcio y del aborto y de la ordenación de la mujer como sacerdote. Y últimamente el caso del Arzobispo Lefevre que poco ha faltado para crear un cisma en la Iglesia católica, de no haber sido por la inagotable paciencia del Papa Montini.

Todas estas circunstancias han contribuido a hacer del Papa Pablo VI un Papa no popular.

Entre sus documentos más importantes hay la célebre encíclica "Humanae Vitae" que publicó el 25 de Julio de 1967 acerca de la transmisión de la vida humana. Muchos esperaban la aprobación de los anticonceptivos; pero Pablo VI los prohibió y se limitó a seguir la doctrina tradicional de la Iglesia, pero dejando la puerta abierta a científicos y estudiosos para que estudiaran el recto uso del matrimonio, según las normas de la moral católica. Esta encíclica levantó una polvareda de oposición a Pablo VI que hizo titubear el mismo magisterio de la Iglesia. Pero el Papa siguió imperturbable en su criterio.

Hay también otro documento en el pontificado de Pablo VI que ha contribuido también a su impopularidad, principalmente en el sector de la juven-

Hoy se habla mucho de amor libre, relaciones prematrimoniales, unión sin ninguna clase de vínculo matrimonial, uso de anticonceptivos, legalización del divorcio y del aborto.

Ante estas opiniones que destrozan la familia y el matrimonio, la Sagrada Congregación para la Doctrina de la Fe, publicó una "Declaración acerca de ciertas cuestiones de ética sexual". Esta Congregación está presidida por el Cardenal Seper, pero el documento está aprobado por el Papa Pablo VI el 7 de Noviembre de 1975 quien ordenó que se publicara.

Esta declaración, juntamente con la Humanae Vitae, dio mucho que hablar entre la juventud hasta el punto de proferir insultos al Papa y aplicarle ciertos calificativos que por deferencia a la augusta persona del Pontífice difunto no me atrevo a consignar en este artículo.

La obra titulada "Comportamiento sexual Universitario", publicada en Barcelona en 1977 podrá ser una estadística del comportamiento sexual de gran parte de la juventud de hoy, pero nunca una aprobación de su conducta según la doctrina de la Iglesia, que ya sé de antemano que ellos consideran desfasada y anticuada.

No hay duda de que a pesar de la impopularidad y de las contradicciones

del Pontificado de Pablo VI, nos encontramos ante un Papa extraordinario que, sin infravalorar a sus dignísimos antecesores que honrarán por siglos la historia del pontificado romano, nuestro difunto pontífice ha sido uno de los mejores de los últimos tiempos.

¡Lástima que los elogios hayan surgido después de su muerte, cuando en vida fue críticas e incomprensiones de que fue objeto, le ocasionaron inmensos dolores morales que solo Dios sabe si le aceleraron el final de sus días!

Y a esta juventud que no supo comprender a Pablo VI, yo le aconsejaría que se enterara un poco más del Magisterio de la Iglesia, trabajando al mismo tiempo en el vencimiento de sus pasiones y que no espere que el Nuevo Papa siga una trayectoria distinta, que, pasando por alto la doctrina y el Magisterio del Papa Montini y de sus antecesores, dé rienda suelta a las incontroladas pasiones de gran parte de la juventud de hoy.

Y finalmente esperemos que el Espíritu Santo elija un nuevo Papa digno de los tiempos difíciles por qué está pasando la Iglesia del siglo XX.

JAIME ALZINA, PBRO.

CARTA AL DIRECTOR

Senyor Director,

Aplaudim el fet que el senyor Gili Oliver, el nostre amic Toni, (amic d'abans, d'ara i de després), hagi fet ús de les pàgines de la revista per fer valer el seu dret a la rèplica. No està d'acord amb certes afirmacions i les rebutja. Molt bé. Es d'agrair que hagi tengut el bon gust d'escollir aquesta via. Això no obstant, com ja ferem avinent al peu de la seva carta, volem comentar alguns dels seus punts.

Reclamam el dret a firmar amb pseudònim. Això no significa afany d'amagar-se per tirar pedres, com sembla que insinua el senyor Gili. No. En un poble com el nostre creim que és més oportú donar sortida a totes les opinions respectuoses (i la de "Bloc" al nostre entendre ho era) que no obrir el camí de les xerrameques de bugadera a tots els desenfeinats de llengua. Poden ser opinions errades, però no anònimes.

Reclamam el dret a que es parli de les opinions, no de les persones. Aposta rebutjam enèrgicament la desafortunada qualificació que amolla el senyor Gili referint-se a "Bloc": *tan lejos de los problemas del campo y tan cercano a las estructuras capitalistas*. Això és fals i demagògic. Una afirmació tan inexacta i fins i tot còmica no es pot fer, malgrat en resulti una frase bella: pot ocórrer, com creim que és el cas, que la bona intenció que se suposa en el discrepant perdi graus. Desterri el senyor Gili els arguments "ad hominem" i no cerqui lligams capitalistes on no n'hi ha no sigui que es destapin allà on veritablement són. Per altra part podem assegurar que és infundada la por que el senyor Gili sembla tenir que "Bloc" no sigui un terrorista dels interessos agraris o un cercavots per a les eleccions municipals. De tot això, no res. I sobre la qüestió que hi ha contribuït, i en quina mesura, a la *disgregación en Bandos de las estructuras agrarias de Artá* suggerim al lector que demani als més tocats: als pagesos. Només ens queda fer a saber que "Bloc" no va participar en les eleccions, únicament les comentava.

Quan "Bloc" parlava d'UCD i la candidatura en què formava el senyor Gili, parlava d'una maniobra més àmplia que el partit centrista estaria jugant. L'afiliació dels membres d'aquestes candidatures n'era un detall complementari, no la causa. El senyor Gili té tot el dret del món a negar el lligam entre UCD i la seva candidatura. Com el té "Bloc" a opinar el contrari i dir-ho així. Tan parcial és un com l'altre: això és de calaix. Es el temps que ens dirà on és la raó.

On també creim que llenega el senyor Gili és quan retreu el fet que dos membres de la redacció siguin d'un partit determinat. Ell sap molt bé que BELLPUIG no ha estat mai portaveu ni d'aquest ni de cap altre partit. Les col·laboracions dels redactors al·ludits començaren molt abans de la constitució d'aquest partit socialista i nacionalista. Ell els coneix molt bé, fins al punt de creure's capaç de descobrir els trets estilístics dels seus escrits, cosa no estranya gràcies a l'amistat que els uneix. Aleshores, ¿Està el senyor Gili en condicions de demostrar algun canvi, per motius d'afiliació, en la línia d'opinió dels seus amics del PSI? Si els membres elegits de la llista d'Independents (els dos primers de la qual són afiliats i dirigents del comitè local d'UCD) mostren la mateixa manca d'ingrènca del partit en la seva tasca així com la mostren aquests redactors que ell ha assenyalat, aleshores podrem dir que no hi havia la maniobra política que "Bloc" ensumava. Però això, senyor Director, està per veure.

LA REDACCIO

Han passat festes.
Festes passades coques menjades.
Sa, cosa es estat més popular.
Però encara no es això.
Ses festes han de esser més populars.
Qui vol cantar que canti
i qui no que dormi.
Es cas es que no es tracta
de fer espectacles per sa gent.

Quin poble més brut Déu meu.
No hi hauria manera de fer net.
Amb una brigada tan bona com tenim.
Amb en Xesc Mostel que agrena.
Es clar que sols agrena sa Plaça
després d'es mercat. I els altres
dies que punyetes deu fer? .

Quins pins més bruts es de per
s'estació d'es tren. Bono d'es tren
i Ja me poreu entendre!
Lo que era es tren. Ara es Sa Camiona.
Perque a lo que fa els viatjes a Inca
no li poren dir s'autobús.
Alló es una camiona...
sense s'encant de ses antigues camiones.

Mira que el mos han fet a s'abús.
I es qui guanyaren ses eleccions
qué fan? . No feim res...
tot està igual, pereix aquella
cançó d'en Julio Iglesias.
"La vida sigue igual..."
Igual, però sense tren... en sos
camions que ens pasen per Manacor
tan si volem com si no volem.
Sense calefeció a s'hivern
i morts de calor s'estiu.
I paga burro i fe-les.

Sense escoles... sense matadero...
sense agricultura, i sense cultura.
sense tren, sense depuradora
sense feina per tothom.
sense carreteres que només arriben
a Manacor. Sense lleis d'urbanitzar
sense vergonya... sense voravies.
sense aigua potable... sense jardins,
ni fots ni places ni asfalt.

I pensar que hi va haver un bal·le
que va dir que a Artà no hi havia
problemes. ¡Viva el món si n'hi arriba
haver! Jeuriem a defora.
No, i s'entrega s'hivern.
Dos trons més i ja hi som.

Sort que pereix que aquest hivern...
... A LA FI. es feràn ses eleccions.
I comandaràn es qui tenen comendera
elegits pes poble. I es que tenen
comandera arrenjaràn ses coses
i tendrem un poble com un cabeiet de nina.
ja ho veureu. I so no ho veim mala sort.

SA COMARE BENETA

Portada: Foto Biel Palou

BELLPUIG
ORGANO DE LA ASOCIACION DE LA FAMILIA DE LOS SENORES DE ARTA

REVISTA MENSUAL

N.º 28 - III EPOCA
AGOSTO 1978

DIRECTOR:

Juan Servera Riera

CONSEJO DE REDACCION:

Miquel Morey, Antoni Gili,
Jaume Morey, Jaume Mayol,
Gabriel Palou, Serafí Guiscafré,
Jaume Sureda, Catalina Th. Bonnín

REDACCION Y ADMINISTRACION:

Sant Salvador, 2
Teléfono 56 20 20
Artá

Imprenta Politécnica
Calle Troncoso, 3
Teléfono 21 26 60
Palma de Mallorca

Dep. Legal P. M. 57-1969

HIDRORADIESTESIA

AGRUPACION DE RADIESTESISTAS
E INGENIERIA

Estudios radiestésicos
de aguas subterráneas,
garantizando el caudal

ESTUDIOS GEOLOGICOS,
GEOTECNICOS
E HIDROGEOLOGICOS

ESTUDIOS RADIESTESICOS
DE ONDAS NOCIVAS

Defienda su organismo
de las nefastas ondas nocivas

Toda consulta que desee hacer
será completamente gratuita
dirijase por escrito a HIDRORADIESTESIA

Director hidroradiestesista:

D. Miguel Morey
C/. Pontarró, 33. Artá (Mallorca)